

Arrest

nr. 177 973 van 18 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE *loco* advocaten J. HARDY en E. MASSIN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger en een sjiitische moslim van Arabische afkomst. U bent geboren in Bagdad (provincie Bagdad) op 1 januari 1991. U bracht uw eerste levensjaren door in verschillende wijken in het westelijke deel van Bagdad (voornamelijk Al Ameriyah) en verhuisde na de val van het Saddamregime in 2003 met uw gezin naar de wijk El Mesbah in Oost-Bagdad. Rond 2007 verhuisde u naar de provincie Wasit waar u ongeveer een jaar bleef voor u terugkeerde naar Bagdad naar de wijk Nidal en Al Sadoon, Oost-Bagdad. In deze laatste wijk hebt u gewoond tot het moment van uw vertrek uit Irak.

Van 2004 tot 2009 heeft uw vader als eigenaar van een bedrijf dat onderhoudsstukken voor elektrische machines verkocht samengewerkt met de Amerikanen. Hij werd om die reden bedreigd en afgeperst. Op 3/12/2011 werd uw winkel, die onderdeel was van het bedrijf van uw vader, in brand gestoken door

milities. U ging naar de politie om aangifte te doen maar die laatste weigerde hierbij te noteren dat het een aangestoken brand was en de brandweer vermeldde in haar verslag dat de brand een gevolg was van een elektrische storing.

Op 11/06/2014 werd u in de nabijheid van de hoofdzetel van jullie bedrijf ontvoerd door onbekenden. U werd gedurende een zestal dagen vastgehouden en zwaar mishandeld. Men vroeg uw vader, die inmiddels in dit verband een klacht had ingediend, via de telefoon om losgeld te betalen maar die weigerde dat. Op 17/06 werd u vrijgelaten en op straat achtergelaten. Politie mannen hebben u gevonden en hebben u naar het ziekenhuis gebracht. U bleef nog bijna een maand in het ziekenhuis waar u operaties onderging als gevolg van een belangrijke, geïnfecteerde armwonde.

Rond februari 2015 kreeg uw gezin een dreigbrief waarin verwezen werd naar uw ontvoering en waarin uw vader werd aangemaand in te gaan op toekomstige eisen.

Op 15/03/2015 werd uw broer ontvoerd niet ver van jullie ouderlijk huis, hetgeen jullie vernamen van burens die hier getuige van waren. Ook deze keer vroeg men uw vader om losgeld te betalen en ook deze keer weigerde hij dat. Tien dagen later werd het lichaam van uw broer levenloos teruggevonden.

Na deze gebeurtenis besloot u dat u het land moest verlaten. Op 01/08/2015 heeft u Bagdad verlaten. U bent van Bagdad naar Istanbul (Turkije) gevlogen, en kon van daaruit doorreizen naar Griekenland. U bent verder gereisd via het Europese vasteland naar België waar u op 28/08 bent aangekomen. Op 31/08 heeft u een asielaanvraag ingediend.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de handelskaart van uw vader, een verslag van het brandongeval, een klachtdossier van de politie en de rechtbank in verband met uw ontvoering, formulieren en foto's in verband met uw ziekenhuisopname, een klachtdossier van de politie en de rechtbank in verband met de ontvoering van uw broer, de identiteitskaart en de overlijdensakte van uw broer. Verder legt u ook nog documenten neer in verband met de samenwerking van uw vader met Amerikaanse bedrijven, net als foto's van slachtoffers van bomaanslagen in Bagdad en van de vluchtelingencrisis.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in uw woonplaats in Bagdad vervolging vreesde vanwege onbekende militieën die in het verleden uw winkel al in brand hadden gestoken, u hebben ontvoerd en die uw broer hebben ontvoerd en gedood.

Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt immers aangetast door het feit dat u betrekkelijk vaag blijft en onderling inconsistente verklaringen aflegt met betrekking tot een aantal kernaspecten van uw asielrelaas, en doordat uw verklaringen op een aantal punten niet in overeenstemming kunnen worden gebracht met de door u neergelegde documenten in dit verband.

Zo is het merkwaardig dat u niet op de hoogte blijkt te zijn van het bedrag dat uw ontvoerders als losgeld van uw vader hebben geëist tijdens uw ontvoering (CGVS Gehoorverslag, pp. 12-13). Wanneer u gevraagd wordt hoe het komt dat u hier niet naar geïnformeerd heeft bij uw vader, legt u uit dat u na uw vrijlating nog een lange tijd in het ziekenhuis heeft gelegen en verzorgd moest worden (CGVS Gehoorverslag, p. 13). Het blijft echter opvallend dat u zelfs in het jaar na uw vrijlating dat u nog in Bagdad doorbracht, waarvan u slechts een maand in het ziekenhuis lag, niet geïnformeerd heeft bij uw vader naar de som losgeld die uw ontvoerders van hem eisten. Een dergelijke onwetendheid over een belangrijk aspect van uw eigen ontvoering is opvallend en doet twijfels rijzen bij de betrouwbaarheid van uw verklaringen.

Ook uw verklaringen over de manier waarop uw vader door uw ontvoerders kon worden gecontacteerd om dat losgeld te eisen roepen vragen op, aangezien er op dit punt een duidelijk verschil bestaat tussen uw getuigenis voor de politie en de rechtbank, vervat in het dossier van de klacht van uw vader dat u neerlegde, en uw verklaringen voor het CGVS. In deze getuigenissen legt u immers uit dat u door uw ontvoerders werd verplicht om het gsmnummer van uw vader aan hen te geven, zodat ze hem konden contacteren voor losgeld (document 9 en document 10 van de inventaris: Zij vroegen mij om mijn vader te contacteren om losgeld aan hem te vragen. Ik heb het gsm-nummer van mijn vader gegeven en de baas van de groepering, de genaamde Abo (I.), heeft hem gebeld vanuit de andere kamer). Op het CGVS verklaarde u echter dat ze het nummer van uw vader zelf al kenden (CGVS Gehoorverslag, p. 12). Wanneer u dan in uw interview geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, legt u uit dat ze het nummer al wel hadden, maar dat ze het u wel nog getoond hebben om te kijken of het wel klopte (CGVS Gehoorverslag, p. 21). Deze uitleg volstaat echter niet om de tegenstrijdigheid op te heffen, aangezien uit de door u neergelegde getuigenverklaringen duidelijk blijkt dat u het nummer van uw vader diende door te geven opdat ze hem konden contacteren. Dit haalt niet alleen de

geloofwaardigheid van uw verklaringen onderuit, maar doet ook afbreuk aan de waarachtigheid van het door u neergelegde klachtdossier.

Het is verder eveneens opvallend dat wanneer uw gezin een tijd na uw vrijlating, rond februari 2015, een dreigbrief heeft ontvangen, u hier nauwelijks aandacht aan heeft geschonken, zoals blijkt uit het feit dat u zelfs niet weet wat er met de brief is gebeurd. Wanneer u wordt gevraagd waar de dreigbrief nu is, antwoordt u immers: Ik weet het niet. In Irak, niet bij mij. Ik denk niet dat het nog bestaat of aanwezig is. Het is gewoon met de hand geschreven, niets speciaals (CGVS Gehoorverslag, p. 15). Gezien de ernst van de gebeurtenissen waar u kort tevoren het slachtoffer van was geworden en het feit dat u zich omwille van deze problemen genoodzaakt zag uw land van herkomst te ontvluchten en een beroep te doen op internationale bescherming, is het maar weinig waarschijnlijk dat u dan niet weet wat er met deze brief gebeurd is.

Aangaande de ontvoering van uw broer legde u eveneens onaannemelijk vage verklaringen af. Gevraagd naar welke burens die getuige waren van het feit dat uw broer ontvoerd werd u over zijn ontvoering berichtten, antwoordt u bijzonder vaag door te zeggen dat het burens in de wijk waren (CGVS Gehoorverslag, p. 16). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd naar de naam van deze burens, blijkt u dit niet te weten en antwoordt u in eerste instantie enkel met: Niemand specifiek. Ik kan er geen naam op plakken. (CGVS Gehoorverslag, p. 13). Ook van de persoon die getuige was van uw broers ontvoering en die jullie de auto van uw broer terugbezorgde – nadat uw broer die door de ontvoering ijlings had moeten achterlaten – kent u niet meer dan een aanspreeknaam, namelijk Abbas óf Abbo Abbas, waarvan u bovendien niet helemaal zeker bent (CGVS Gehoorverslag, p. 17). De vaagheid die uw antwoorden kenmerkt met betrekking tot dergelijke elementen die deel uitmaken van de kern van uw asielrelaas, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling.

Wat vervolgens de onderhandelingen over het losgeld voor uw broer betreft, blijkt dat uw opeenvolgende verklaringen niet overeenkomen en dat ze bovendien afwijken van wat in de door u neergelegde documenten is terug te vinden. Oorspronkelijk legt u tijdens uw interview op het CGVS uit dat ze uw vader op de eerste dag van de ontvoering van uw broer hebben opgebeld rond 14.00 's middags met de vraag om losgeld te betalen (CGVS Gehoorverslag, p. 16). De derde dag na de ontvoering belden ze hem dan een tweede keer en pas hierna, nog op de derde of op de vierde dag na uw broers ontvoering, zou uw vader naar de politie zijn gegaan om dit te melden (CGVS Gehoorverslag, p. 16). Later in hetzelfde gehoor, verklaart u dan weer dat de ontvoerders van uw broer pas op de derde dag van zijn ontvoering (in plaats van de eerste) om losgeld hebben gevraagd, waarna uw vader naar de politie ging (CGVS Gehoorverslag, p. 19). Daarbij komt dat geen van beide versies in volledige overeenstemming kunnen worden gebracht met de verklaringen die te lezen zijn in het klachtdossier dat u neerlegde (document 13 uit de inventaris). Hieruit blijkt immers dat uw vader vertelde dat de ontvoerders van uw broer op 15 maart, op de dag van de ontvoering, om 8 uur 's morgens contact opnamen (eerder dan om 2 uur 's middags zoals u beweert) en dat uw vader op de dag van de ontvoering zelf klacht ging indienen en hierbij ook onmiddellijk melding maakte van het feit dat er losgeld werd gevraagd (zie doc. 13 uit de inventaris). Nog afgezien van het feit dat de informatie over het uur waarop de ontvoerders uw vader contacteerden niet overeenkomt, is het vooral opmerkelijk dat de verklaringen van u en uw vader over het moment dat uw vader klacht indiende bij de politie en hierbij melding maakte van het geëiste losgeld grondig van elkaar verschillen: namelijk op de dag van de ontvoering volgens de documenten enerzijds, en op de derde of vierde dag na de ontvoering volgens uw verklaringen anderzijds. Wanneer u later tijdens het gesprek op het CGVS wordt gewezen op het feit dat de klacht van uw vader de datum van 15 maart draagt, verklaart u plots dat uw vader al op de eerste dag klacht is gaan indienen, maar dat hij pas op de vierde dag aan de politie heeft verteld over het losgeld, aangezien de ontvoerders van uw broer pas op de derde dag van zijn ontvoering losgeld hadden gevraagd (CGVS Gehoorverslag, p. 19). Ook deze versie valt echter niet te rijmen met de inhoud van de documenten, waar op de klacht van 15 maart al heel duidelijk door uw vader wordt verwezen naar het losgeld met inclusief de vermelding van het geëiste bedrag. Ter verantwoording zegt u dat er over losgeld wordt gesproken op 15 maart omdat er nu eenmaal bij elke ontvoering losgeld hoort (CGVS Gehoorverslag p. 19: Dat is niet vastgezet. Bij elke ontvoering wordt losgeld gevraagd. Pas op de derde dag is hij het gaan melden en het is zeker.). De klacht van 15 maart heeft echter duidelijk betrekking op de specifieke eisen van de ontvoerders van uw broer (Inventaris doc. 13: De beller zei dat hij mij opnieuw zou contacteren om een overeenkomst te bereiken over de overhandiging van een losgeld van 100.000 dollar en de teruggave van mijn zoon aan mij door hen). Kortom, de inconsistenties in uw opeenvolgende verklaringen en de verschillen met het klachtdossier stapelen zich op en het is duidelijk dat u niet precies kunt zeggen wanneer er losgeld werd geëist en wanneer uw vader de politie op de hoogte bracht hierover.

Dit is des te vreemder aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u deze zaak van dichtbij had opgevolgd: Ik was thuis tijdens de ontvoering van mijn broer. Er is meer dan een oproep gebeurd en ik was erbij (CGVS Gehoorverslag, p. 21). Dat u desondanks geen duidelijk zicht kunt bieden op hoe de

zaken precies zijn gelopen en uw verklaringen (opnieuw) niet overeenstemmen met de inhoud van het door u neergelegde klachtdossier in dit verband, ondergraaft niet alleen de betrouwbaarheid van uw verklaringen, maar werpt ook een schaduw op de waarachtigheid van deze door u neergelegde stukken.

Wat verder de brand in uw winkel betreft, moet erop gewezen worden dat uw bewering dat de brand zou zijn aangestoken door milities louter op veronderstellingen is gestoeld. Uw bewering dat er kwaad opzet was in het spel zou zijn, baseerde u immers uitsluitend op het feit dat de elektrische toestellen van de winkel bleven werken en dat er niets mis was met de elektriciteitsinstallatie (CGVS Gehoorverslag, p. 9). Wanneer u gevraagd wordt waarom u vermoedt dat dit het werk van de milities was, geraakt u in eerste instantie niet verder dan de algemene vaststelling: Alle redenen van het land zijn milities. (CGVS Gehoorverslag, p. 10). Vervolgens haalt u nog aan dat uw vader in het verleden telefonisch was bedreigd door milities (CGVS Gehoorverslag, p. 10), maar ook dit toont niet aan dat ze ook de brand op hun kerfstok hadden. Men kan niet anders dan concluderen dat uw beweringen rond de brand louter op hypothesen zijn gestoeld. U weet dan ook geen enkel element aan te brengen ter ondersteuning van uw bewering dat de door u neergelegde documenten van de politie en brandweer in dit verband, waaruit blijkt dat wel degelijk een onderzoek naar de brand werd uitgevoerd en vervolgens werd vastgesteld dat een elektrische storing aan de basis van de brand lag (document 6 uit de inventaris), daadwerkelijk gemanipuleerd zou zijn, zoals u beweerde (CGVS Gehoorverslag, p. 9). U slaagde er met andere woorden niet in te overtuigen dat de brand specifiek tegen u gericht was en ontstaan is door toedoen van de milities.

Ten slotte stemt ook het feit dat u na uw vrijlating nog meer dan een jaar in Irak bleef tot nadenken. Ook na de dood van uw broer, op 25 maart 2015, wachtte u nog meer dan vijf maanden om het land te verlaten. Niet alleen bracht u die periode door in Bagdad waar u steeds op hetzelfde adres bleef wonen, namelijk dezelfde plaats waar uw belagers nog een dreigbrief afleverden en waar uw broer door jullie belagers werd ontvoerd (CGVS, gehoorverslag, p. 4, 9, 15-16, 21), maar u verplaatste zich ook nog regelmatig naar uw werk. U beweerde weliswaar dat u in de laatste periode slechts een half uur per dag naar het werk ging en dat u uit voorzorg verschillende routes en auto's gebruikte (CGVS Gehoorverslag, pp. 21-22), maar dat neemt niet weg dat u zich daarenboven wel degelijk naar plaatsen begaf waar uw vervolgers u gemakkelijk konden vinden, namelijk naar uw werkplaats, vanwaar ze u ontvoerd hadden en waar ze u dus wel wisten te vinden. Dit gedrag stemt geenszins overeen met de door u beweerde vrees voor vervolging vanwege deze personen en doet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder teniet.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over het feit dat milities uw vader, u en uw broer werkelijk vervolgden en heeft u in dit verband geen gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie aannemelijk kunnen maken.

Voorst zijn er geen redenen om u omwille van het profiel van uw vader als een ondernemer die samenwerkte met Amerikaanse bedrijven in de periode 2005-2009 an sich de vluchtelingenstatus toe te kennen. Het CGVS ziet namelijk geen reden waarom u louter als gevolg van deze samenwerking van uw vader een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Hoewel het CGVS er zich van bewust is dat wie in het verleden met de Amerikanen samenwerkte, in bepaalde gevallen een verhoogd risico loopt op vervolging, is het echter onvoldoende om louter deze samenwerking in te roepen om de ingeroepen vrees te rechtvaardigen. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden geviséerd. Dat is in casu niet het geval, daar u er omwille van bovenstaande redenen niet in bent geslaagd te overtuigen dat u in uw land van herkomst in dit verband persoonlijk werd geviséerd.

De overige door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Een aantal documenten (nationaliteitsbewijs, identiteitskaart, de woonstkaart van uw vader, de handelskaart van uw vader, de kopie van de eerste pagina van uw paspoort, de identiteitskaart van uw broer) bevestigen de identiteit van u en uw gezin maar die wordt verder niet betwist. De documenten van Amerikaanse bedrijven wijzen op een mogelijke samenwerking van uw vader met deze bedrijven, maar tonen niet aan dat uw vader, u of uw broer in dit verband persoonlijk vervolgd of geviséerd werden. Uit de formulieren van uw ziekenhuisopname en de foto's hierover kan men weliswaar afleiden dat u verzorgd werd voor een belangrijke armwonde, maar niet dat dit het gevolg was van mishandelingen tijdens uw ontvoering. De andere door u neergelegde documenten (de verklaring van de brand, de politieverklaringen en klachtdossiers over jullie beide ontvoeringen en over de moord op uw broer en de overlijdensakte van uw broer) kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen al evenmin herstellen, aangezien dit soort documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw bewering volstaan deze documenten op zichzelf dan ook niet om bovenstaande conclusies te wijzigen. Bovendien blijkt uit

informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratieve dossier dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat tegen betaling allerlei documenten worden afgeleverd, waardoor de bewijswaarde van deze stukken eveneens uiterst relatief is. Zoals hierboven reeds werd vermeld bestaat er reeds twijfel over de waarachtigheid van deze stukken, aangezien uw verklaringen op belangrijke punten niet in overeenstemming kunnen worden gebracht met de inhoud ervan.

Ten slotte wijzigen de foto's en afdrucken van slachtoffers van bomaanslagen in Bagdad en van de vluchtelingen crisis in het algemeen die u neerlegde, bovenstaande conclusies evenmin. Deze stukken verwijzen louter naar veiligheidsincidenten in uw land van herkomst en de vluchtelingen crisis, die niet betwist worden, doch geen betrekking hebben op de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

Naast de erkenning van de vluchtelingen status, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermings status toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingen wet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchteling status of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voor genoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingen wet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele

bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op een "appreciatiefout" en op de schending van artikelen 48/3 tot 48/7 en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikelen 3 en 13 van het EVRM, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt", "het beginsel van tegensprekelijkheid en van de rechten van verdediging" en artikel 26 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (PR CGVS).

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een verwijzing naar en algemene uiteenzetting omtrent de inhoud van voormelde bepalingen en beginselen.

Verzoeker benadrukt dat de oorspronkelijke oorzaak van zijn problemen, met name de voormalige samenwerking van zijn vader met de Amerikanen, niet in twijfel wordt getrokken.

Hij haalde deze onmiddellijk aan wanneer gevraagd werd om zijn relaas uiteen te zetten. "De bestreden beslissing vermeldt echter op geen moment het feit dat die samenwerking met de Amerikanen de oorzaak is van verzoekers problemen. Er wordt enkel op het einde vermeld dat zulke samenwerking op

zich niet voldoende is om een vrees voor vervolging te bewijzen. Verzoeker spreekt dit niet tegen, maar brengt aan dat de recente gebeurtenissen wel bewijzen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft. Gezien de bestreden beslissing de link niet maakt tussen het werk van de vader en de latere gebeurtenissen is deze duidelijk gebaseerd op een foutieve redenering en houdt geen rekening met alle elementen van het dossier. Zowel de motiveringsplicht als het zorgvuldigheidsbeginsel werden hierdoor geschonden.”

Verzoeker vervolgt:

“Het feit dat de samenwerking van verzoekers vader met de Amerikanen voor problemen kan zorgen wordt dus niet betwist door het CGVS. Enkel vindt het CGVS dat verzoeker bepaalde elementen had moeten weten over zijn ontvoering en die van zijn broer, die hij niet weet, terwijl verzoeker telkens een uitleg kan bieden voor zijn onwetendheid.

Zo wordt verweten aan verzoeker dat hij niet op de hoogte is van het bedrag dat werd geëist van zijn vader tijdens zijn ontvoering. Terwijl verzoeker had uitgelegd dat hij na zijn vrijlating een maand in het ziekenhuis moest doorbrengen en dat hij zich daarna niet meer geïnformeerd heeft, oordeelt het CGVS: “Een dergelijke onwetendheid over een belangrijk aspect van uw eigen ontvoering is opvallend en doet twijfels rijzen bij de betrouwbaarheid van uw verklaringen”.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de verklaring die verzoeker heeft gegeven noch met de omstandigheden waarin verzoeker zich bevond na zijn vrijlating. Het gaat daarenboven over een detail van de ontvoering.

De bestreden beslissing verwijt vervolgens aan verzoeker dat zijn verklaringen over de manier waarop de ontvoerders zijn vader hebben gecontacteerd verschillen van wat opgeschreven is in het dossier van de klacht van verzoekers vader.

Verzoeker geeft toe dat hij zich heeft kunnen vergissen over die informatie. Hij dacht dat het op de manier was gebeurd die hij vertelde, maar de inhoud van de klacht bevat de ware informatie. Het betreft details van zijn ontvoering die hij vergeten is of niet noodzakelijk zelf heeft vernomen, maar later gehoord of geraden. Verzoeker geeft toe dat hij daar niet zeker van was maar niet wou tonen dat hij twijfelde omdat hij schrik had dat men hem dan niet zou geloven. Het feit dat verzoeker wel dezelfde verklaringen heeft afgelegd als de inhoud van de klacht wat alle andere details betreft wijst net op de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Verzoeker heeft inderdaad heel veel details kunnen vertellen over zijn ontvoering (CGVS, bl. 10).

Er wordt niet betwist dat verzoeker verzorgd werd voor een belangrijke armwonde, gezien de medische stukken die in dit verband werden neergelegd. Enkel wordt niet als bewezen geacht dat de wonde het gevolg is van mishandelingen tijdens verzoekers ontvoering. De bestreden beslissing biedt echter geen andere verklaring voor de armwonde van verzoeker. Dit element wijst bijgevolg ook op de geloofwaardigheid van verzoekers ontvoering.

Na zijn ontvoering heeft verzoeker een dreigbrief ontvangen. Hierover trekt de bestreden beslissing ook een onjuiste conclusie: “Het is verder eveneens opvallend dat wanneer uw gezin een tijd na uw vrijlating, rond februari 2015, een dreigbrief heeft ontvangen, u hier nauwelijks aandacht aan heeft geschonken”. Echter heeft verzoeker de inhoud van de dreigbrief van buiten onthouden:

(...) (CGVS, bl. 15).

Het CGVS kan dus niet stellen dat verzoeker geen aandacht heeft besteed aan die dreigbrief. De bestreden beslissing is gebaseerd op een appreciatiefout.”

Verzoeker voert aan dat hij ook over de ontvoering van zijn broer veel details verschaft. Hij verwijst in deze naar zijn verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS. Uit het gehoorverslag blijkt volgens hem niet dat hij weinig wist over de ontvoering van zijn broer. *“Wat de verschillen tussen zijn verklaringen en de klacht betreft geldt dezelfde uitleg als hierover: verzoeker geeft toe dat hij zich heeft kunnen vergissen.”*

Over de brand in zijn winkel, stelt verzoeker:

“Wat de brand in verzoekers winkel betreft, wordt het niet betwist, enkel de oorzaak ervan wordt betwist, gezien de politie opgeschreven heeft dat de oorzaak een elektriciteitsprobleem was om geen moeite te moeten doen en de ware oorzaak niet te moeten onderzoeken of wegens de banden tussen de politie en de milities (zie uitleg van verzoeker, CGVS, bl. 9), banden die ook niet betwist kunnen worden door het CGVS (zie COI Focus van 31 maart 2016, bl. 6: “Anderzijds spelen de verschillende sjiitische milities nog steeds een belangrijke rol bij de verdediging van de stad en de ordehandhaving”).

Verzoeker kan trouwens ook overtuigen door te stellen dat, als alle elektriciteitstoestellen nog werken na de brand, er niets mis is met de storing. Verzoekers vader had daarenboven al dreigementen gekregen via sms voor de brand, hij zal het bewijs hiervan in een aanvullend schrijven neerleggen zodra het

vertaald is. Verzoeker kon dus er redelijk van uitgaan dat de brand aangestoken werd door militie. Het CGVS motiveert niet waarom dit geen afdoende uitleg is."

Verzoeker wijst erop dat hij zijn relaas staaft met veel documenten. Zo bewees hij dat hij van het ziekenhuis naar de rechtbank werd gebracht en werd verzorgd voor een armwonde, wat niet wordt betwist. De klacht is daarenboven gedetailleerd waaruit blijkt dat het geen vals document is, ook al verschillen verzoekers verklaringen licht van de inhoud van de klacht. Er moet dus geoordeeld worden dat verzoeker enkele fouten heeft begaan met betrekking tot details maar dat zijn relaas in het algemeen geloofwaardig is.

Aangaande zijn lange verblijf in zijn land na zijn vrijlating en na het overlijden van zijn broer, wijst verzoeker erop dat deze tijd nodig was voor zijn vader om een smokkelaar te vinden. De vraag werd ook niet gesteld aan verzoeker tijdens het gehoor. Dat verzoeker wachtte alvorens het land te verlaten kan ook aan andere redenen liggen en betekent niet dat de vervolgingsfeiten niet plaatsvonden.

Verzoeker benadrukt dat hij een risicoprofiel heeft ten gevolge van de voormalige werkzaamheden van zijn vader. De bestreden beslissing bevestigt dit verhoogde risico.

Verzoeker concludeert:

"Gezien de elementen die niet betwist worden door het CGVS, met name de samenwerking van verzoekers vader met de Amerikanen, de brandstichting in verzoekers winkel, de ernstige armwonde voor welke hij verzorgd werd, gezien de redeneringsfouten van de bestreden beslissing en de coherentie en geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen en de bewijzen die hij ervan voorlegt moet verzoeker erkend worden als vluchteling, of hem ten minste het voordeel van de twijfel worden gegund. Zou Uw Raad oordelen dat het niet over voldoende informatie beschikt dan moet de bestreden beslissing worden vernietigd gezien het gebrek aan onderzoek van sommige aspecten van verzoekers relaas, de beredeneringsfouten die aan de basis liggen van de beslissing en het weinig waarde dat werd gehecht aan de documenten voorgelegd door verzoeker."

Verzoeker gaat vervolgens in op de veiligheidssituatie in Bagdad. Volgens verzoeker is de motivering omtrent het willekeurige geweld gebrekkig. De bestreden beslissing vermeldt niet welke gegevens toelaten om het aantal slachtoffers in Bagdad te relativiseren. *"wat is de oppervlakte, wat is het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, wat is de impact van het geweld op het leven van de burgers, hoeveel burgers gedwongen werden om hun land te verlaten... Die informatie wordt niet gegeven."*

Daarenboven, ook al zou die informatie wel gegeven worden, moet het CGVS nog uitleggen op welke criteria het zich baseert om te oordelen dat de verhouding tussen het aantal burgers en het aantal slachtoffers te klein is om de subsidiaire bescherming te verlenen en dat de stad dus veilig genoeg is zodat verzoeker zich er zou kunnen vestigen."

Zonder die elementen kan men enkel vaststellen dat de bestreden beslissing erkent het groot aantal slachtoffers en dus blijkt dat Bagdad gekenmerkt wordt door willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en dat het aannemelijk is dat verzoekende partij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

De conclusie van verweerder is moeilijk te verenigen met de inhoud van de COI Focus waarop de bestreden beslissing is gestoeld. Verzoeker wijst in deze op de kritiek die Caritas International uitte op de conclusie in de beslissingen van het CGVS. De bestreden beslissing maakt dus een foutieve interpretatie van de veiligheidssituatie in Bagdad door geen rekening te houden met de informatie van het CGVS zelf.

Verzoeker verwijst naar en citeert uit het Franstalige arrest nr. 165 616 van 12 april 2016 van de RvV dat handelde over de conclusie die uit de COI Focus van 6 oktober 2015 werd getrokken. De COI Focus waarop de bestreden beslissing is gebaseerd beschrijft een situatie die ernstiger is, zodat voormelde kritiek op de eerdere COI Focus nog zinniger wordt. Het CGVS brengt ook in de nieuwe COI Focus geen vergelijking van het aantal slachtoffers aan. Dit maakt het onmogelijk een vergelijking te maken tussen 2013 en 2015.

Verzoeker wijst erop dat een wiskundige redenering niet aanvaard mag worden om de nood aan subsidiaire bescherming te beoordelen. Dit wordt gesteld door de RvV, UNHCR en de rechtsleer.

Inzake de mate van het willekeurige geweld, leidt een aandachtige lezing van de door verweerder gehanteerde COI Focus en van andere, recentere informatie over de veiligheidssituatie, tot de omgekeerde conclusie dan deze van het CGVS. De informatie die verweerder hanteert is achterhaald en reikt maar tot februari 2016. De situatie blijft evolueren en verergeren. Verzoeker geeft een overzicht van incidenten en aanslagen die de voorbije maanden plaatsvonden in Irak en Bagdad. Ook het offensief in Fallujah bracht geen verbetering.

Zelfs zonder deze nieuwe elementen was de bestreden beslissing al onbegrijpelijk. Zo kwam er kritiek op de informatie van verweerder. Verzoeker verwijst andermaal naar de kritiek van Caritas International. Desondanks vermeldt de COI Focus verschillende elementen die toelaten om verzoeker bescherming te verlenen. Verzoeker wijst in deze op de inhoud van de COI Focus die verweerder in het administratief dossier opnam. Ook volgens Caritas International ligt het aantal slachtoffers in werkelijkheid hoger dan Iraq Body Count aangeeft. Het is logisch dat de aantallen gerapporteerd in de COI Focus lager zijn dan de werkelijke aantallen. Voor het overige baseert de COI Focus zich voornamelijk op anonieme bronnen waarvan de geldigheid niet kan worden nagegaan. Ook dit wordt door Caritas International bekritiseerd.

Het is duidelijk dat de situatie sinds 2015 verslechterd is, waardoor de beslissing van het CGVS steeds minder begrijpelijk is. Ook het arrest *“J.K. and others v. Sweden”* van het EHRM van 4 juni 2015 is bijgevolg achterhaald. *“Musings on Iraq”* schematiseerde verder de stijging van het geweld sedert 2014. Het niveau van willekeurig geweld, gecombineerd met verzoekers individuele vrees, is voldoende om te besluiten tot het toekennen van subsidiaire bescherming aan verzoeker.

Verzoeker citeert uit een persartikel van 15 oktober 2015 waarin kritiek wordt geuit op de beslissing van het CGVS dat de meeste Irakezen uit Bagdad zonder risico kunnen terugkeren.

Verder citeert hij uit het *“World Report 2016”* van Human Rights Watch. De algemene Iraakse context mag niet uit het oog verloren worden wanneer men de situatie in Bagdad bekijkt. Deze situatie blijft maar degraderen en is uiterst onstabiel. Daardoor kan men enkel het ergste verwachten voor de komende maanden.

Verzoeker verwijst andermaal naar het Franstalige arrest nr. 165 616 van de RvV. In de bestreden beslissing wordt niet uitgelegd waarom het feit dat het leven voortgaat in Bagdad nu wel een argument zou zijn om te oordelen dat de inwoners geen bescherming moeten krijgen terwijl zij dit in andere periodes wel kregen. Ook toen lag het leven er niet stil. In een stad met 7 miljoen inwoners kunnen moeilijk alle activiteiten stilliggen. Verzoeker stelt dat de streek rond de stad oorlogsgebied is en betoogt dat de bevolking daardoor moeilijk massaal kan vluchten. Verder is er volgens Caritas International weldegelijk een beangstigende impact van het geweld op het leven in Bagdad. Verzoeker verwijst tevens naar een bericht van 10 juni 2016 van MSF. Al deze elementen tonen aan dat Bagdad en al zijn inwoners zwaar getroffen worden door het conflict.

Verzoeker gaat vervolgens in op de duur van het conflict. Hij wijst erop dat dit nog niet aan het eindigen is en betoogt:

“Deze gegeven wordt niet onderzocht door het CGVS, terwijl het risico dat iemand louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet ook rechtstreeks afhangt van de duur van het conflict: hoe langer de periode van willekeurig geweld, hoe meer personen uiteindelijk het slachtoffer zullen zijn, en hoe groter is het risico voor het leven of fysieke integriteit. Als de proportie van de bevolking die maandelijks geraakt wordt lager is, maar over een langere tijdspanne, is de kans nog altijd groter voor elke inwoner van de stad om het slachtoffer te zijn van een aanval.

Er wordt bevestigd in het COI Focus dat het conflict al enkele jaren aan de gang is, de bestreden beslissing buigt zich niet op een analyse van een mogelijk einde van het conflict. Integendeel lijkt het conflict in Bagdad diepgeworteld te zijn.

De tekst van artikel 48/4, §2, c) bevat geen criteria van tijdspanne: de bedreiging van het leven of van de persoon moet niet noodzakelijk onmiddellijk na de terugkeer plaatsvinden om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming. De duur van het conflict, en dus het aantal slachtoffers, cumulatief gerekend over de jaren, is een cruciaal element bij het beoordelen van de veiligheidssituatie met het oog op het verlenen van de subsidiaire bescherming.”

Op basis van de informatie van verweerder, de bestreden beslissing en recente informatie kan worden voorspeld dat het conflict in Bagdad nog lang zal aanslepen. Verweerder nam dit niet in rekening. Verzoeker verwijst naar het arrest *“Diakité t. CGVS”* van 30 januari 2014 van het EHJ. Het EHJ erkent hierin volgens verzoeker onrechtstreeks dat de duur van een conflict een invloed heeft op de mate van

geweld. Dit had het CGVS moeten onderzoeken. Verzoeker verwijst tevens naar een kaart van de *"Huffington Post"* waarop de aanslagen in Bagdad tussen 2003 en 2014 worden weergegeven. Er is geen buurt waar de voorbije tien jaar geen aanslag werd gepleegd. Het geweld is arbitrair, specifiek gericht op burgers en elke inwoner riskeert om slachtoffer te worden van een aanslag. Gezien de duur van het conflict en het vermoeden dat dit nog lang zal aanslepen moet er geoordeeld worden dat de situatie in Bagdad beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst op de etnische spanningen, het sektarische geweld en de vrees voor religieuze zuiveringen in Bagdad. Het vermoeden bestaat dat deze in de komende maanden nog meer slachtoffers zullen eisen. Experts benadrukken dat de aanslagen zullen toenemen, met gewone burgers als doel. De recente aanslagen tonen aan dat deze analyse correct was.

Verzoeker concludeert dat weldegelijk subsidiaire bescherming moet worden verleend op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zo de Raad van oordeel zou zijn dat hij over onvoldoende informatie beschikt, moet de bestreden beslissing worden vernietigd zoals in het Franstalige arrest nr. 169 112 van 6 juni 2016 dat betrekking had op de COI Focus in het administratief dossier.

De informatie van het CGVS werd volgens verzoeker voorts niet gecommuniceerd in zijn geheel, noch met de minimaal vereiste vermeldingen. Daardoor acht verzoeker *"het beginsel van tegensprekelijkheid en zijn rechten van verdediging"* geschonden. Verzoeker citeert artikel 26 PR CGVS en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en van de Raad van State. Volgens hem beantwoordt de informatie van het CGVS niet aan de verplichtingen van artikel 26 PR CGVS. Verzoeker haalt in dit kader aan dat van enkele bronnen de contactgegevens, referenties en precieze samenvatting in de landeninformatie in het administratief dossier niet of onvoldoende worden weergegeven. Bijgevolg bevindt hij zich in de onmogelijkheid om zich hiertegen te kunnen verdedigen. Volgens verzoeker is artikel 26 PR CGVS van toepassing op de informatie in het administratief dossier. Verzoeker verwijst nogmaals naar rechtspraak van de RvV en de Raad van State. Tevens wijst hij op het advies van de Raad van State bij het PR CGVS. Noch artikel 26 PR CGVS, noch de Raad van State preciseert op welk type informatie artikel 26 PR CGVS van toepassing is. De enige mogelijke conclusie is bijgevolg dat dit van toepassing is van zodra het CVS informatie gebruikt die telefonisch of per e-mail wordt verstrekt. Ook in deze verwijst verzoeker naar het Franstalige arrest nr. 169 112 van de RvV.

2.1.2. Ter staving van zijn betoog voegt verzoeker algemene informatie inzake de situatie in Irak bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3-16).

2.1.3. Verzoeker legt ter terechtzitting van 19 oktober 2016 door middel van een aanvullende nota nog drie bijkomende stukken neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Het betreft een kopie van een politieel document dat zich reeds in het administratief dossier bevindt, een kopie van het antwoord aan de onderzoeksrechter vanwege de telefoonmaatschappij waarin de problemen van verzoekers vader worden bevestigd en een stichtingsakte van een bedrijf.

2.2. Verweerder legt op 7 oktober 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Het betreft de *COI Focus "IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 23 juni 2016, de *COI Focus "IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016"* van 12 augustus 2016 en een document getiteld *"IRAK – VRIJWILLIGE TERUGKEER"*.

2.3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert op generlei wijze hoe artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.2. Verzoeker brengt evenmin concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld.

Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan verder geen vooringenomenheid of gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij geen recht zou hebben gehad op een eerlijke administratieve procedure.

2.3.3. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd in zijn betoog omtrent de aangevoerde schending van "het beginsel van tegensprekelijkheid en van de rechten van verdediging" en artikel 26 PR CGVS.

Inzake het verwijt dat van enkele referenties de auteur niet wordt gespecificeerd, dient te worden opgemerkt dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel blijkt dat de verplichtingen vervat in artikel 26 PR CGVS enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het PR CGVS, dat stelt: "(...) *In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.*" (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel "(...) *enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen*" (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301; RvS 2 juni 2016, nr. 11.982 (c)). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoeker bekritiseerde "COI Focus" – die een algemeen rapport betreft omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas en die niet wordt gebruikt om verzoekers vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt. Zodoende is de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig.

Voorts dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling het CGVS verplicht om de informatie waarover het beschikt automatisch aan de asielzoeker te bezorgen op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage en beschikte aldus over de mogelijkheid om de e-mails en telefoonverslagen op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij niet automatisch inzage heeft gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de e-mailconversaties waarop de "COI Focus" gestoeld is, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage heeft gevraagd in voornoemde stukken.

In de mate dat verzoeker kritiek geeft op het feit dat er enkele bronnen niet worden gespecificeerd, kan verder verwezen worden naar de rechtspraak van het EHRM, dat in de zaak 'Sufi and Elmi v. the United Kingdom' (Applications nos. [8319/07](#) and [11449/07](#), 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde:

"233. That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources' operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources' conclusions with the remainder of the available information. Where the sources' conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it."

(vrije vertaling: "Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van

de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.”)

In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde “COI Focus” informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet wordt genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails.

Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoeker. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen.

Bovendien is het niet ernstig van verzoeker om enerzijds kritiek te spuien op (het opstellen van) de informatie van het CGVS doch anderzijds zelf veelvuldig uit deze informatie te citeren ter staving van zijn betoog.

De informatie vervat in de bekritiseerde “COI Focus” werd aldus op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (*cf.* EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

2.3.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.7. Verzoeker vestigt in het onderhavige verzoekschrift meermaals de aandacht op de voormalige beroepsactiviteiten van en samenwerking met de Amerikanen door zijn vader.

In de bestreden beslissing wordt echter met recht gemotiveerd dat het loutere verleden van verzoekers vader niet kan volstaan om in hoofde van verzoeker te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De motivering dienaangaande luidt als volgt:

“Voorst zijn er geen redenen om u omwille van het profiel van uw vader als een ondernemer die samenwerkte met Amerikaanse bedrijven in de periode 2005-2009 an sich de vluchtelingenstatus toe te kennen. Het CGVS ziet namelijk geen reden waarom u louter als gevolg van deze samenwerking van uw vader een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Hoewel het CGVS er zich van bewust is dat wie in het verleden met de Amerikanen samenwerkte, in bepaalde gevallen een verhoogd risico loopt op vervolging, is het echter onvoldoende om louter deze samenwerking in te roepen om de ingeroepen vrees te rechtvaardigen. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden gevisieerd.”

Verzoeker toont het tegendeel op generlei wijze aan.

Verzoeker toont *in casu* bovendien niet aan dat concrete elementen of aanwijzingen aanwezig zijn die toelaten te besluiten dat hij ingevolge het verleden van zijn vader enige vrees voor vervolging zou dienen te koesteren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verzoeker bleef na het stopzetten van de samenwerking tussen zijn vader en de Amerikanen immers nog jarenlang in zijn land en regio van herkomst.

Waar hij aanhaalde dat zijn winkel gedurende deze periode, meer bepaald in 2011, door onbekende milities zou zijn in brand gestoken, kan dit niet worden aangenomen. In dit kader wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Wat verder de brand in uw winkel betreft, moet erop gewezen worden dat uw bewering dat de brand zou zijn aangestoken door milities louter op veronderstellingen is gestoeld. Uw bewering dat er kwaad opzet was in het spel zou zijn, baseerde u immers uitsluitend op het feit dat de elektrische toestellen van de winkel bleven werken en dat er niets mis was met de elektriciteitsinstallatie (CGVS Gehoorverslag, p. 9). Wanneer u gevraagd wordt waarom u vermoedt dat dit het werk van de milities was, geraakt u in eerste instantie niet verder dan de algemene vaststelling: Alle redenen van het land zijn milities. (CGVS Gehoorverslag, p. 10). Vervolgens haalt u nog aan dat uw vader in het verleden telefonisch was bedreigd door milities (CGVS Gehoorverslag, p. 10), maar ook dit toont niet aan dat ze ook de brand op hun kerfstok hadden. Men kan niet anders dan concluderen dat uw beweringen rond de brand louter op hypothesen zijn gestoeld. U weet dan ook geen enkel element aan te brengen ter ondersteuning van uw bewering dat de door u neergelegde documenten van de politie en brandweer in dit verband, waaruit blijkt dat wel degelijk een onderzoek naar de brand werd uitgevoerd en vervolgens werd vastgesteld dat een elektrische storing aan de basis van de brand lag (document 6 uit de inventaris), daadwerkelijk gemanipuleerd zou zijn, zoals u beweerde (CGVS Gehoorverslag, p. 9). U slaagde er met andere woorden niet in te overtuigen dat de brand specifiek tegen u gericht was en ontstaan is door toedoen van de milities.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Waar hij tracht aan te tonen dat zijn vader begin 2008 telefonisch werd bedreigd, dient vooreerst te worden opgemerkt dat hij hiervan geen overtuigende bewijzen bijbrengt. Aan de stukken die hij neerlegt ter terechtzitting, kan immers geen bewijswaarde worden gehecht. Vooreerst kan niet worden ingezien en verstrekt verzoeker evenmin enige uitleg over de reden waarom hij deze stukken niet eerder bijbracht. Zij dateren nochtans reeds van begin 2008. Verder worden deze stukken slechts neergelegd in de vorm van makkelijk manipuleerbare kopieën. Voorts kan de herkomst van deze stukken niet worden nagegaan en kunnen zij in wezen zijn opgesteld door om het even wie met een computer, om het even waar en om het even wanneer. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat, zo verzoekers vader begin 2008 al zou zijn bedreigd door milities, dit hoegenaamd niet aantoonde dat zij ook verantwoordelijk zouden zijn voor de brand die jaren later plaatsvond.

Bijgevolg doet dit geenszins afbreuk aan de vaststelling dat verzoekers verklaringen omtrent de brand op zijn winkel louter hypothetisch zijn en slechts gesteund zijn op vermoedens. Verzoeker komt voor het overige niet verder dan een loutere herhaling van zijn eerdere verklaringen. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen.

Verzoeker zou vervolgens door onbekenden zijn ontvoerd op 11 juni 2014. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat de milities slechts jaren na de brand in verzoekers winkel verdere en concrete stappen zouden ondernemen indien zij verzoeker en diens familie werkelijk viseerden en wilden raken.

Daarenboven wordt aangaande verzoekers voorgehouden ontvoering in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd:

“Zo is het merkwaardig dat u niet op de hoogte blijkt te zijn van het bedrag dat uw ontvoerders als losgeld van uw vader hebben geëist tijdens uw ontvoering (CGVS Gehoorverslag, pp. 12-13). Wanneer u gevraagd wordt hoe het komt dat u hier niet naar geïnformeerd heeft bij uw vader, legt u uit dat u na uw vrijlating nog een lange tijd in het ziekenhuis heeft gelegen en verzorgd moest worden (CGVS Gehoorverslag, p. 13). Het blijft echter opvallend dat u zelfs in het jaar na uw vrijlating dat u nog in Bagdad doorbracht, waarvan u slechts een maand in het ziekenhuis lag, niet geïnformeerd heeft bij uw vader naar de som losgeld die uw ontvoerders van hem eisten. Een dergelijke onwetendheid over een belangrijk aspect van uw eigen ontvoering is opvallend en doet twijfels rijzen bij de betrouwbaarheid van uw verklaringen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Hij tracht deze namelijk ten onrechte te vergoelijken en te minimaliseren. Gelet op de omstandigheden, mocht van hem weldegelijk redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich zou hebben geïnformeerd en op de hoogte zou zijn over het bedrag dat geëist werd voor zijn vrijlating. Hij verbleef ook na zijn ontslag uit het ziekenhuis nog lang bij zijn familie. Verder zouden zij in deze periode nog een dreigbrief hebben ontvangen waarin verwezen werd naar zijn ontvoering. Bovendien zou nadien zijn broer zijn ontvoerd en zou er ook voor hem losgeld zijn geëist. Dat verzoeker zich desalniettemin niet zou hebben geïnformeerd omtrent het bedrag dat voor zijn eigen vrijlating werd geëist, nochtans een belangrijk aspect van zijn ontvoering, is niet aannemelijk. Daarenboven kon minstens worden verwacht dat verzoeker zich hierover zou hebben geïnformeerd in het kader en ter adstructie van onderhavige asielaanvraag en met het oogmerk deze aanvraag aan de hand van de nodige achtergrondinformatie over zijn relaas te kunnen onderbouwen.

Aangaande verzoekers beweerde ontvoering wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gesteld:

“Ook uw verklaringen over de manier waarop uw vader door uw ontvoerders kon worden gecontacteerd om dat losgeld te eisen roepen vragen op, aangezien er op dit punt een duidelijk verschil bestaat tussen uw getuigenis voor de politie en de rechtbank, vervat in het dossier van de klacht van uw vader dat u neerlegde, en uw verklaringen voor het CGVS. In deze getuigenissen legt u immers uit dat u door uw ontvoerders werd verplicht om het gsmnummer van uw vader aan hen te geven, zodat ze hem konden contacteren voor losgeld (document 9 en document 10 van de inventaris: Zij vroegen mij om mijn vader te contacteren om losgeld aan hem te vragen. Ik heb het gsm-nummer van mijn vader gegeven en de baas van de groepering, de genaamde Abo (I.), heeft hem gebeld vanuit de andere kamer). Op het CGVS verklaarde u echter dat ze het nummer van uw vader zelf al kenden (CGVS Gehoorverslag, p. 12). Wanneer u dan in uw interview geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, legt u uit dat ze het nummer al wel hadden, maar dat ze het u wel nog getoond hebben om te kijken of het wel klopte (CGVS Gehoorverslag, p. 21). Deze uitleg volstaat echter niet om de tegenstrijdigheid op te heffen, aangezien uit de door u neergelegde getuigenverklaringen duidelijk blijkt dat u het nummer van uw vader diende door te geven opdat ze hem konden contacteren. Dit haalt niet alleen de geloofwaardigheid van uw verklaringen onderuit, maar doet ook afbreuk aan de waarachtigheid van het door u neergelegde klachtdossier.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te weerleggen. Hij beperkt zich er immers toe te erkennen dat hij zich heeft vergist, te bevestigen dat de informatie in de klacht de juiste is en deze informatie af te doen als een detail dat hij mogelijk is vergeten en waarover hij niet zeker was. Dit kan hoegenaamd niet overtuigen. Het was geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoeker zich zou hebben geïnformeerd over en op de hoogte zou zijn van de inhoud van de stukken die hij *nota bene* zelf neerlegde ter staving van zijn relaas en aanvraag. Dit geldt nog des te meer indien hij bepaalde aspecten van zijn ontvoering en zijn verklaringen hierover zou zijn vergeten of hierover niet zeker zou zijn geweest. Het betreffen namelijk essentiële elementen voor zijn asielaanvraag.

Dat hij naliet dit te doen en verklaringen aflegde die met de inhoud van de door hem zelf neergelegde stukken niet kan worden gerijmd, getuigt van een manifest gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en asielrelaas en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van zijn beweerde vrees voor vervolging en de waarachtigheid van de (inhoud van de) neergelegde stukken.

Indien verzoeker en diens familie na verzoekers ontvoering werkelijk een dreigbrief hadden ontvangen waarin verwezen werd naar zijn ontvoering, kon daarenboven weldegelijk worden verwacht dat verzoeker zou weten waar deze dreigbrief was en wat er met deze dreigbrief gebeurde. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht opgemerkt:

“Het is verder eveneens opvallend dat wanneer uw gezin een tijd na uw vrijlating, rond februari 2015, een dreigbrief heeft ontvangen, u hier nauwelijks aandacht aan heeft geschonken, zoals blijkt uit het feit dat u zelfs niet weet wat er met de brief is gebeurd. Wanneer u wordt gevraagd waar de dreigbrief nu is, antwoordt u immers: Ik weet het niet. In Irak, niet bij mij. Ik denk niet dat het nog bestaat of aanwezig is. Het is gewoon met de hand geschreven, niets speciaals (CGVS Gehoorverslag, p. 15). Gezien de ernst van de gebeurtenissen waar u kort tevoren het slachtoffer van was geworden en het feit dat u zich omwille van deze problemen genoodzaakt zag uw land van herkomst te ontvluchten en een beroep te doen op internationale bescherming, is het maar weinig waarschijnlijk dat u dan niet weet wat er met deze brief gebeurd is.”

Dat verzoeker wel een beknopt overzicht kon geven van de inhoud van de dreigbrief die hij zou hebben ontvangen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.15) doet geenszins afbreuk aan de vaststelling dat hij – hoewel dit kon worden verwacht – geheel niet wist waar de dreigbrief nu was en of deze nog bestond.

Verzoeker laat de bestreden beslissing daarenboven volledig ongemoeid waar inzake de vermeende ontvoering van en moord op zijn broer gesteld wordt:

“Aangaande de ontvoering van uw broer legde u eveneens onaannemelijk vage verklaringen af. Gevraagd naar welke burens die getuige waren van het feit dat uw broer ontvoerd werd u over zijn ontvoering berichtten, antwoordt u bijzonder vaag door te zeggen dat het burens in de wijk waren (CGVS Gehoorverslag, p. 16). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd naar de naam van deze burens, blijkt u dit niet te weten en antwoordt u in eerste instantie enkel met: Niemand specifiek. Ik kan er geen naam op plakken. (CGVS Gehoorverslag, p. 13). Ook van de persoon die getuige was van uw broers ontvoering en die jullie de auto van uw broer terugbezorgde – nadat uw broer die door de ontvoering ijlings had moeten achterlaten – kent u niet meer dan een aanspreeknaam, namelijk Abbas óf Abbo Abbas, waarvan u bovendien niet helemaal zeker bent (CGVS Gehoorverslag, p. 17). De vaagheid die uw antwoorden kenmerkt met betrekking tot dergelijke elementen die deel uitmaken van de kern van uw asielrelaas, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker ongemoeid gelaten worden, onverminderd overeind.

Eveneens wordt aangaande de voormelde feiten in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

“Wat vervolgens de onderhandelingen over het losgeld voor uw broer betreft, blijkt dat uw opeenvolgende verklaringen niet overeenkomen en dat ze bovendien afwijken van wat in de door u neergelegde documenten is terug te vinden. Oorspronkelijk legt u tijdens uw interview op het CGVS uit dat ze uw vader op de eerste dag van de ontvoering van uw broer hebben opgebeld rond 14.00 's middags met de vraag om losgeld te betalen (CGVS Gehoorverslag, p. 16). De derde dag na de ontvoering belden ze hem dan een tweede keer en pas hierna, nog op de derde of op de vierde dag na uw broers ontvoering, zou uw vader naar de politie zijn gegaan om dit te melden (CGVS Gehoorverslag, p. 16). Later in hetzelfde gehoor, verklaart u dan weer dat de ontvoerders van uw broer pas op de derde dag van zijn ontvoering (in plaats van de eerste) om losgeld hebben gevraagd, waarna uw vader naar de politie ging (CGVS Gehoorverslag, p. 19). Daarbij komt dat geen van beide versies in volledige overeenstemming kunnen worden gebracht met de verklaringen die te lezen zijn in het klachtdossier dat u neerlegde (document 13 uit de inventaris). Hieruit blijkt immers dat uw vader vertelde dat de ontvoerders van uw broer op 15 maart, op de dag van de ontvoering, om 8 uur 's morgens contact opnamen (eerder dan om 2 uur 's middags zoals u beweert) en dat uw vader op de dag van de ontvoering zelf klacht ging indienen en hierbij ook onmiddellijk melding maakte van het feit dat er losgeld werd gevraagd (zie doc. 13 uit de inventaris). Nog afgezien van het feit dat de informatie over het uur waarop de ontvoerders uw vader contacteerden niet overeenkomt, is het vooral opmerkelijk dat de verklaringen van u en uw vader over het moment dat uw vader klacht indiende bij de politie en hierbij melding maakte van het geëiste losgeld grondig van elkaar verschillen: namelijk op de dag van de ontvoering volgens de documenten enerzijds, en op de derde of vierde dag na de ontvoering volgens uw verklaringen anderzijds.

Wanneer u later tijdens het gesprek op het CGVS wordt gewezen op het feit dat de klacht van uw vader de datum van 15 maart draagt, verklaart u plots dat uw vader al op de eerste dag klacht is gaan indienen, maar dat hij pas op de vierde dag aan de politie heeft verteld over het losgeld, aangezien de ontvoerders van uw broer pas op de derde dag van zijn ontvoering losgeld hadden gevraagd (CGVS Gehoorverslag, p. 19). Ook deze versie valt echter niet te rijmen met de inhoud van de

documenten, waar op de klacht van 15 maart al heel duidelijk door uw vader wordt verwezen naar het losgeld met inclusief de vermelding van het geëiste bedrag. Ter verantwoording zegt u dat er over losgeld wordt gesproken op 15 maart omdat er nu eenmaal bij elke ontvoering losgeld hoort (CGVS Gehoorverslag p. 19: Dat is niet vastgezet. Bij elke ontvoering wordt losgeld gevraagd. Pas op de derde dag is hij het gaan melden en het is zeker.). De klacht van 15 maart heeft echter duidelijk betrekking op de specifieke eisen van de ontvoerders van uw broer (Inventaris doc. 13: De beller zei dat hij mij opnieuw zou contacteren om een overeenkomst te bereiken over de overhandiging van een losgeld van 100.000 dollar en de teruggave van mijn zoon aan mij door hen). Kortom, de inconsistenties in uw opeenvolgende verklaringen en de verschillen met het klachtdossier stapelen zich op en het is duidelijk dat u niet precies kunt zeggen wanneer er losgeld werd geëist en wanneer uw vader de politie op de hoogte bracht hierover. Dit is des te vreemder aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u deze zaak van dichtbij had opgevolgd: Ik was thuis tijdens de ontvoering van mijn broer. Er is meer dan een oproep gebeurd en ik was erbij (CGVS Gehoorverslag, p. 21). Dat u desondanks geen duidelijk zicht kunt bieden op hoe de zaken precies zijn gelopen en uw verklaringen (opnieuw) niet overeenstemmen met de inhoud van het door u neergelegde klachtdossier in dit verband, ondergraaft niet alleen de betrouwbaarheid van uw verklaringen, maar werpt ook een schaduw op de waarachtigheid van deze door u neergelegde stukken."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Hij beperkt zich er andermaal toe te erkennen dat hij zich heeft kunnen vergissen, dat de informatie in de documenten de juiste is en dat hij deze mogelijks is vergeten of hierover onzeker was. Dit kan, zoals reeds hoger werd opgemerkt, echter hoegenaamd niet overtuigen. Het was geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoeker zich zou hebben geïnformeerd over en op de hoogte zou zijn van de inhoud van de stukken die hij zelf neerlegde ter staving van zijn relaas en aanvraag. Dit geldt nog des te meer indien hij bepaalde aspecten van de ontvoering van en moord op zijn broer zou zijn vergeten of hierover niet zeker zou zijn geweest. Dit betreffen immers cruciale elementen in zijn asielrelaas. Dat hij naliet dit te doen en verklaringen aflegde die zowel onderling tegenstrijdig zijn als strijdig zijn met de inhoud van de door hem zelf neergelegde stukken, getuigt van een manifest gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en asielrelaas en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van zijn beweerde vrees voor vervolging en de waarachtigheid van de (inhoud van de) neergelegde stukken.

In de bestreden beslissing wordt bovendien met reden gesteld:

"Ten slotte stemt ook het feit dat u na uw vrijlating nog meer dan een jaar in Irak bleef tot nadenken. Ook na de dood van uw broer, op 25 maart 2015, wachtte u nog meer dan vijf maanden om het land te verlaten. Niet alleen bracht u die periode door in Bagdad waar u steeds op hetzelfde adres bleef wonen, namelijk dezelfde plaats waar uw belagers nog een dreigbrief afleverden en waar uw broer door jullie belagers werd ontvoerd (CGVS, gehoorverslag, p. 4, 9, 15-16, 21), maar u verplaatste zich ook nog regelmatig naar uw werk. U beweerde weliswaar dat u in de laatste periode slechts een half uur per dag naar het werk ging en dat u uit voorzorg verschillende routes en auto's gebruikte (CGVS Gehoorverslag, pp. 21-22), maar dat neemt niet weg dat u zich daarenboven wel degelijk naar plaatsen begaf waar uw vervolgers u gemakkelijk konden vinden, namelijk naar uw werkplaats, vanwaar ze u ontvoerd hadden en waar ze u dus wel wisten te vinden. Dit gedrag stemt geenszins overeen met de door u beweerde vrees voor vervolging vanwege deze personen en doet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder teniet."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat verzoekers vader er dermate lang over gedaan zou hebben om een manier te vinden waarop verzoeker het land kon verlaten, is immers niet aannemelijk. Hoe dan ook vormt dit geen verklaring voor verzoekers handelswijze. Indien verzoeker werkelijk de milities vreesde, is het namelijk niet geloofwaardig dat hij op hetzelfde adres zou blijven wonen en zich nog steeds naar plaatsen zou begeven waar zijn vervolgers hem gemakkelijk konden vinden en ook in het verleden reeds vonden.

Het is overigens evenmin geloofwaardig dat verzoeker, hoewel hij gewoon op hetzelfde adres bleef, zich in het openbaar begaf en naar plaatsen ging waar zijn vervolgers hem gemakkelijk konden vinden, geen verdere problemen meer zou hebben gekend met de milities indien deze hem werkelijk persoonlijk viseerden.

De geloofwaardigheid van de bewering dat verzoeker ingevolge het verleden van zijn vader een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren wordt bovendien op manifeste wijze ondergraven door de vaststelling dat zijn vader zelf nog in Bagdad vertoeft, samen met diverse naaste familieleden (zoals verzoekers moeder, zussen en schoonbroer), en aldaar geen problemen ondervindt (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.7).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende vrees voor vervolging.

De documenten in het administratief dossier (map 'documenten'), waaronder het politioneel document waarvan verzoeker ter terechtzitting andermaal een kopie bijbrengt (rechtsplegingsdossier, stuk 9), kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Ten aanzien van de documenten aan de hand waarvan verzoeker tracht aan te tonen dat hij verzorgd werd voor een armwonde, wordt in de bestreden beslissing met recht gesteld:

"Uit de formulieren van uw ziekenhuisopname en de foto's hierover kan men weliswaar afleiden dat u verzorgd werd voor een belangrijke armwonde, maar niet dat dit het gevolg was van mishandelingen tijdens uw ontvoering."

Een medisch attest vormt immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen en er kan, zoals reeds hoger werd aangegeven, geen geloof worden gehecht aan de omstandigheden in dewelke verzoeker zijn verwonding beweert te hebben opgelopen.

Ten aanzien van de overige documenten in het administratief dossier, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"De overige door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Een aantal documenten (nationaliteitsbewijs, identiteitskaart, de woonstkaart van uw vader, de handelskaart van uw vader, de kopie van de eerste pagina van uw paspoort, de identiteitskaart van uw broer) bevestigen de identiteit van u en uw gezin maar die wordt verder niet betwist. De documenten van Amerikaanse bedrijven wijzen op een mogelijke samenwerking van uw vader met deze bedrijven, maar tonen niet aan dat uw vader, u of uw broer in dit verband persoonlijk vervolgd of geviséerd werden.

(...)

De andere door u neergelegde documenten (de verklaring van de brand, de politieverklaringen en klachtdossiers over jullie beide ontvoeringen en over de moord op uw broer en de overlijdensakte van uw broer) kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen al evenmin herstellen, aangezien dit soort documenten in het kader van een asielerzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielerlaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw bewering volstaan deze documenten op zichzelf dan ook niet om bovenstaande conclusies te wijzigen. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratieve dossier dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat tegen betaling allerlei documenten worden afgeleverd, waardoor de bewijswaarde van deze stukken eveneens uiterst relatief is. Zoals hierboven reeds werd vermeld bestaat er reeds twijfel over de waarachtigheid van deze stukken, aangezien uw verklaringen op belangrijke punten niet in overeenstemming kunnen worden gebracht met de inhoud ervan.

Ten slotte wijzigen de foto's en afdrucken van slachtoffers van bomaanslagen in Bagdad en van de vluchtelingencrisis in het algemeen die u neerlegde, bovenstaande conclusies evenmin. Deze stukken verwijzen louter naar veiligheidsincidenten in uw land van herkomst en de vluchtelingencrisis, die niet betwist worden, doch geen betrekking hebben op de door u ingeroepen vervolgingsfeiten."

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven overigens geen concrete en dienstige argumenten aan. Hij beperkt zich ertoe te verwijzen naar en de nadruk te vestigen op de neergelegde stukken. Hiermee doet hij aan de voormelde, omtrent deze stukken gedane vaststellingen geen afbreuk.

Ook de ter terechtzitting neergelegde documenten (rechtsplegingsdossier, stuk 9) kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Het kopie van het politioneel document bevond zich reeds in het administratief dossier en werd reeds hoger besproken.

Ook de stukken van de telefoonmaatschappij werden reeds hoger besproken.

De stichtingsakte van het bedrijf bevat voorts geheel geen elementen die afbreuk zouden kunnen doen aan de voormelde vaststellingen.

Gelet op het voorgaande kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.8. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde (rechtsplegingsdossier, stuk 1), de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 7) als de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan

slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiïtische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Dat Bagdadi's in de onmogelijkheid zouden verkeren om de stad te verlaten wordt daarbij door verzoeker niet aangetoond en kan, gelet op de aanwezigheid van de internationale luchthaven aldaar, niet worden aangenomen.

De voormelde vaststellingen kunnen als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De verwijzing naar het arrest nr. 165 616 van 12 april 2016 van de RvV is niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kan doen. Het blijkt namelijk dat dit arrest niet te verzoenen is met het arrest 162 162 (FR) van 16 februari 2016. Arrest 162 162 werd gewezen door drie rechters (waaronder de voorzitter van de RvV en de kamervoorzitter van de vijfde kamer) en handelt over de "*COI Focus Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 oktober 2015 waarop het arrest nr. 165 616 betrekking heeft. Het door verzoeker aangehaalde arrest is tevens strijdig met arrest 157 161 (NL) van 26 november 2015, gewezen door drie rechters waaronder de kamervoorzitter van de vierde kamer, dat ook de voormelde landeninformatie behandelde. Gelet op de arresten 162 162 (FR) en 157 161 (NL) gold er eenheid van rechtspraak tussen de beide taalrollen van de RvV. In deze omstandigheden kan de afwijkende rechtspraak zoals gesteld in het door verzoeker aangehaalde arrest niet leiden tot een andere oordeelsvorming. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat het door verzoeker aangehaalde arrest handelt over de voormelde COI Focus van 6 oktober 2015. De in het onderhavige arrest gedane vaststellingen steunen op andere, recentere informatie die deels werd bijgebracht door verzoeker zelf.

De verwijzing naar het Franstalige arrest nr. 169 112 van 6 juni 2016 van de RvV kan aan het voorgaande evenmin afbreuk doen. In dit arrest werd indertijd geoordeeld dat er onvoldoende (actuele) informatie voorhanden was om een inschatting te maken van de veiligheidssituatie in Bagdad. Dit is in het kader van onderhavige beroepsprocedure niet het geval.

Hoe het vermoeden dat het conflict in Irak nog lang zal aanslepen afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde analyse van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad, kan tot slot niet worden ingezien.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS